

Σήμερα ο Ανδρέας Ρουμελιώτης δεν κάνει χιούμορ, φιλοσοφεί και σε πονά είτε το θύμα είσαι, είτε ο θύτης. Διαβάστε τον:

«ΤΟ πάθημα πρέπει να σου γίνεται μάθημα στη ζωή», έλεγε ο παππούς μου ο Γιώργος. Αν με ρωτήσεις τι είναι αυτό που έμαθες, που ξέρεις πιο καλά απ' όλα, ένα θα σου πω: «Ουδείς ασφαλέστερος εχθρός του ευεργετηθέντος». Αυτό έμαθα! Σ' όλα τ' άλλα μπορεί να είμαι αδαής και άσχετος· αυτό το 'χω βιώσει στο πετσί μου, το ξέρω πολύ καλά.

ΤΟ «κάνε το καλό και ρίξ' το στο γιάλο» που 'λεγε ο άλλος παππούς μου, ο Κώστας, είναι σε γενικές γραμμές σωστό. Αρκεί εκείνος /εκείνοι που θα βοηθήσεις χωρίς ανταλλάγματα να μη σε γνωρίζουν, να μην έχουν καμία δυνατότητα να σε προσεγγίσουν, να μην έχεις μαζί τους κανενός είδους επαφές, κολλητιλίκια και συναλλαγές. Σύμφωνα με μια θεωρία, υπάρχει μια συμπαντική αρμονία-ισορροπία και όταν κάπου κάνεις ένα καλό, το εισπράττει στη ζωή σου από αλλού. Απ' το Σύμπαν, απ' τον Θεό, ποτέ από εκείνον/ους που βοήθησες.

ΣΥΝΗΘΩΣ βοηθάμε άτομα που έχουν ανάγκη ή προσποιούνται πως έχουν ανάγκη. Στη δεύτερη περίπτωση μικρό το πρόβλημα· έπεσες σε απατεώνα -ας πρόσχεες! Τώρα να το λουστείς. Εδώ μιλάμε για κάποιον που είναι στη δύσκολη, του βρίσκεις δουλειά, του δίνεις λεφτά αγύριστα -όχι δανεικά-, τον σώζεις απ' τη φυλακή, τον βάζεις σπίτι σου, του στέκεσαι συναισθηματικά, τον στηρίζεις ψυχολογικά. Ε-

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και...μη

πειδή τον αγαπάς, τον θεωρείς δικό σου άνθρωπο, φίλο σου και «ο φίλος τω φίλω εν κινδύνους γινώσκει». Του στάθηκες γιατί είσαι έτσι εσύ, λαρτζ.

Ε, λοιπόν, είναι κάτι περισσότερο από βέβαιο πως αυτός ο τύπος ο ευεργετημένος κάποια στιγμή θα γίνει ορκισμένος εχθρός σου. Θα θέλει την εξόντωσή σου, τον θάνατό σου. Ποιος είναι ο λόγος; Κι αυ-

δώσει ποτέ κάτι δικό του σε κάποιον. Δεν είναι το θέμα του το οικονομικό, αλλά το έλλειμμα του το ψυχικό, που τον κάνει συναισθηματικά μισερό και κομπλεξικό. Δεν μπορεί να ανεχθεί κάποιον που τον βοηθάει, τον ξελασπώνει, του προσφέρει ανιδιοτελώς. Ούτε να του προσφέρει μια θέση, μια δουλειά, που δεν του αξίζει. Φρικάρει! Αντί να τον ευγνωμονεί, αρχίζει να

«Ουδείς ασφαλέστερος εχθρός»...

τό το 'μαθα καλά. Συνήθως βοηθάμε ανθρώπους πολύ κατώτερους μας. Οχι οικονομικά και κοινωνικά, αλλά κυρίως πνευματικά, ηθικά και συναισθηματικά. Οσο περισσότερα προσφέρεις απ' το περίσσειμα ή το υστέρημά σου σε κάποιον που δεν το αξίζει, τόσο του γιγαντώνεις μέσα του το σύμπλεγμα κατωτερότητας και τον θυμώνεις.

ΤΟΝ βάζεις σ' ένα τρυπάκι να συγκρίνει τον τσακισμένο του εαυτό, τον ερειπωμένο του συναισθηματικό κόσμο μαζί σου. Αν ήταν εκείνος στη θέση σου, δεν θα σου 'δινε τίποτα απολύτως. Ούτε ένα ποτήρι νερό να πιεις, γιατί δεν έχει

τον φθονεί -κι είναι άλλο η ζήλια κι άλλο ο φθόνος. Αυτός προκαλεί το μίσος.

ΟΣΑ περισσότερα του δίνεις τόσο πιο πολύ τον εξαγριώνεις. Γιατί τον προσβάλλεις! Αυτή είναι η λέξη: τον προσβάλλεις. Νιώθει «υπό» και δεν πρόκειται να στο συγχωρέσει ποτέ αυτό. Εύχεται από μέσα του ν' αρρωστήσεις, να πεθάνεις κάθε φορά που του κάνεις προαγωγή ή του δίνεις εκατό ευρώ. Και αν όλη του η λαθραία ζωή η κομπλεξαρισμένη έχει στηριχθεί μόνο σε ό,τι του προσφέρει χωρίς να τ' αξίζει εσύ, είναι βέβαιο: θα σου καρφώσει ένα μαχαίρι στην

πλάτη στην πρώτη ευκαιρία που θα βρει.

«ΤΟ χέρι που σε ταΐζει ποτέ μην το δαγκώσεις». Ηξερε πολλά τέτοια κι έλεγε η γιαγιά μου. Με τον ευεργετημένα συμβαίνει πάντα το αντίθετο. Μπορεί να τον ταΐζεις δέκα χρόνια και να σου γλείφει μετά το χέρι, όμως κάποια στιγμή θα στο δαγκώσει. Ο υποτακτικός, ο κόλακας, ο αυλικός, ο παραγιός, όποιος επιβιώνει μια ζωή στη δούλεψή σου ή ζει στη σκιά σου, ποτέ δεν θα σου είναι αληθινά ευγνώμων. Αν έχεις απέναντί του μια συμπεριφορά δουλική, να ξέρεις πως μέσα του βράζει και περιμένει την κατάλληλη ευκαιρία γι' αυτή την ανομολόγητη μειονεξία που νιώθει, να σ' εκδικηθεί.

ΤΟΥΣ έχω σπουδάσει... Από δύο φράσεις-κλειδιά μπορείς να διακρίνεις ότι ο συμπλεγματικός ευεργετηθείς ασφυκτιά μες στην αγκαλιά που -σου ζήτησε να- του προσφέρεις. Στα καλά καθούμενα εξοργίζεται, γιατί θεωρεί πως οι άλλοι τον «προσβάλλουν» και τον «απαξιώνουν». Δεν μπορεί να αποδεχθεί τη ζεστασιά το ψυγείο. Κι είναι μάταιο να προσπαθήσεις να ζεστάνεις το παγωμένο του συναισθημα. Ο αχάριστος, εκείνος που τον ευεργέτη τον μισεί, έχει μια μπάσταρδη φύση, μισερή. Οποιος ξεγελαστεί και τον βοηθήσει, τον φθονεί. Αν θες να έχεις ορκισμένους εχθρούς, εύκολο είναι: μάζεψε γύρω σου τους αχρει(α)στους για να νιώθεις ασφαλής, ευεργέτησε τους αχάριστους και κάνε καλό στους κομπλεξικούς... Για σένα το γράφω! (Κάθε συμπλεγματικός πιστεύει ότι αναφέρεσαι σ' αυτόν.)

* Ο «μικρός» Τζόνι

Τον φώναζαν Little Johnny και το απέδειξε. Για τον Τζον Χάουαρντ μιλώ, που δεν βρήκε το τσαγανό να πει δυο καλές κουβέντες για τον πιστό υπαρχηγό του, Πίτερ Κοστέλο, όταν αποφάσισε να εγκαταλείψει την πολιτική. Δεν έχει σημασία αν ο κ. Κοστέλο ήταν ή δεν ήταν ο καλύτερος Θησαυροφύλακας τού κόσμου, για το Λίμπεραλ Πάρτι και πιο ειδικά για τον κ. Χάουαρντ ήταν ο καλύτερος Θησαυροφύλακας και ο πρώην πρωθυπουργός έπρεπε να του το αναγνωρίσει.

Ο κ. Χάουαρντ είναι μνησικάκος και μικρός, πολύ μικρός. Ο πανέξυπνος λαός το κατάλαβε και τον εκπαράθωσε, όταν οι Λίμπεραλ δεν τολμούσαν.

* Μίκης, νυν και αιεί...

«Τετάρτη βράδυ. Στο Ηρώδειο. Αποχή: μηδέν. Ο Μίκης έβαλε πάλι την Ελλάδα στη μηχανή του χρόνου. Ο,τι πιο δυνατό μπορούν να βιώσουν σήμερα οι Έλληνες βγαίνει από τις παρτιτούρες του. Μπήκε στο θέατρο με πόδια που τρέμουν. Από τα χρόνια και τις κακουχίες. Στο διάλειμμα έστειλε να του φέρουν τα φάρμακά του. Θα έμενε ως το τέλος. Όταν τελείωσε η συναυλία, σηκώθηκε - υποβασταζόμενος. Πήγε ως τη γωνία, κοντοστάθηκε και ζήτησε μικρόφωνο. Δεν κάνει να τραγουδάει. Τι ήταν αυτό; Συγκλόνησε με το «Τη Ρωμοσύνη μην την κλαις». Η Βενετσάνου, ο Μπάσης, ο Χατζής, η εκπληκτική Καλλιόπη Βέττα και τρεις γενιές στις κερκίδες, ένα. Τον αισθάνονταν να ενώνει και να απογειώνει. Αυτό κανείς άλλος δεν μπορεί να το κάνει.

Τα «μίντια» δεν παίζουν Θεοδωράκη. Αλλά κάνει μια έτσι και γεμίζουν στάδια. Κάθε φορά που βγαίνει για να παρακολουθήσει μια εκδήλωση με έργα του, η ζωή τραβάει την ανηφόρα. Τον έχουν ακολουθήσει αμέτρητες φορές στη μελοποιημένη ποίηση του Ρίτσου ο Πεπονής, ο Πεπελάσης, ο Σάμιος ο γιατρός του, που τον ξέρει εβδομήντα χρόνια, και ο πιστός του Σάκης Τόδουλος - «αυτά τα παίζαμε στη Νάουσα το '60 και μας κυνηγούσαν». Ήταν εκεί σαν να ξεκινούσαν από την

αρχή. Μαζί με αγόρια και κορίτσια, μια νεολαία που έχει κιόλας το νου της στα τραγούδια του, γιατί «αν γλιτώσουν τα τραγούδια του, υπάρχει ελπίδα». Σε κάθε συναυλία του Μίκη παίρνουν τα όνειρα των παλιών εκδίκηση. Και όταν τελειώνει, οι νεότεροι ιώθουν αυτό που είπε ο Αμερικανός δημοσιογράφος Λίνκολν Στέφενς: «Έχω δει το μέλλον - και λειτουργεί!».

* Καλόο!

Ένα παιδάκι ρωτάει τη μητέρα του:
- Τι ωραίο φόρεμα! Ο μπαμπάς σου το χάρισε;
- Όχι βέβαια! αν περίμενα από αυτόν τον τσιφούτη ούτε εσένα δεν θα είχα!
Ακόμη ένα:
- Κύριε Μπάμπη μου, ζητώ το χέρι της κόρης σας.
- Γιατί, δεν κατάλαβα, εσύ δεν έχεις χέρι;
- Έχω, κύριε Μπάμπη, αλλά έχω βαρεθεί πια με το δικό μου χέρι!

* Μια λέξη κάθε ημέρα

Τηλεθέαση: Η τηλεθέαση σχηματίστηκε από το αρχαιοελληνικό επίρρημα «τήλε» (=μακριά) και τη «θέαση», για να δηλώσει την παρακολούθηση τηλεοπτικών προγραμμάτων. Η τηλεθέαση έχει συνώνυμα τη θεαματικότητα και την ακροαματικότητα; Με βάση τη σημασία τους, η τηλεθέαση αφορά την τηλεόραση και η ακροαματικότητα αφορά το ραδιόφωνο (στις εφημερίδες αντιστοιχεί η λέξη αναγνωσιμότητα και στους ιστοτόπους -site- η λέξη επισκεψιμότητα). Ενδεικτική έρευνα στο Google καταγράφει περίπου 100.000 εμφανίσεις για την τηλεθέαση, 14.000 για τη θεαματικότητα και 38.000 για την ακροαματικότητα. Φαίνεται ότι η τηλεθέαση και η θεαματικότητα χρησιμοποιούνται με την ίδια σημασία, αλλά η θεαματικότητα έχει και μία επιπλέον: «το να είναι κάτι θεαματικό», π.χ. η θεαματικότητα των αθλημάτων παραλίας. Η ακροαματικότητα σπάνια χρησιμοποιείται ως συνώνυμο της τηλεθέασης.

